

Xavier Canals
ofereix la seva
proposta a la Llotja
de Sant Andreu
ARXIU

X

Xavier Canals
ha esdevingut
un xaman en
la relació
entre poesia,
art i natura,
des d'una
mirada
estètica i
crítica de la
realitat

Canals o la poesia visual

Aquest dies, Xavier Canals ha inaugurat una ambiciosa exposició de la seva obra a la Nau U de la Llotja de Sant Andreu, de Barcelona. Es tracta d'una revisió d'algunes de les exposicions que ha fet des de començament de segle donant voltes a la relació entre la poesia i les arts plàstiques, sempre a la recerca d'una mirada profundament estètica i, alhora, crítica de la realitat. Després de la desaparició dels grans mestres, Joan Brossa i Guillem Viladot, Canals i J.M. Calleja han estat els principals continuadors i innovadors en les disciplines canviant de la poesia visual. M'agrada la poètica que fa en la carta de presentació de l'exposició en què cita els mestres: "Podrem descobrir coses noves als enigmes d'aquests camins que van per terra? Podrem mirar al terra i fer-hi noves lectures com ho feia Joan Miró, que va declarar que no feia cap diferència entre pintura i poesia. Si ho féssim, per exemple en l'enigma de la sostenibilitat, al

camí de les fulles, podríem veure que al poema visual de Joan Brossa de 1949, fet amb agulles de cap, que travessen un full, les grises agulles metàl·liques s'han transformat en unes verdes agulles vegetals que li reten homenatge."

Conec Canals des de finals dels setanta, quan va ser inclòs a l'antologia 17, que va publicar La Cloaca en una edició amb una portada encunyada i una selecció d'autors, que s'han convertit en mestres. El malaguanyat Xàvier Sabater el considerava un dels valors de l'art en moviment, un "polipoeta", agafant el seu neologisme. Canals té un domini gairebé tel·lúric amb l'art. Ha

esdevingut un xaman. Les fulles de la seva exposició són un reclam i, alhora, un homenatge a la natura, que ell transforma per dur-la a la paret, a l'observació i dissecció. Ho fa amb una mirada respectuosa. No transgredeix sinó que resulta evanescent, com un aforisme. Així les seves sèries sobre les maniobres m'han recordat els somnis de Joseph Beuys, les taules amb acumulador, però també la relació amb els arbres, la translació del bosc a la sala d'art, i potser a l'inrevés. En qualsevol cas, l'obra de Xavier Canals ens incita a la creació i t'obre les idees, sense conduir ni manipular. Genial! ✨